CAPITOLUL 2

Eram în casa nouă de mai puțin de-o oră când a sunat cineva la ușă. Am deschis eu. Era o fată în costum de baie.

— Salut, a zis ea. Sunt Nancy Wheeler. Agenta imobiliară a trimis o hârtie cu datele tale. Așa că știu că ești Margaret și că ești în clasa a șasea. Și eu la fel.

M-am întrebat ce altceva mai știe.

— E destul de cald, nu? a întrebat Nancy.

— Da, i-am dat dreptate.

Era mai înaltă ca mine și avea părul mlădios, cu volum. Așa cum sper să fie și al meu când îmi mai crește. Nasul i s-a ridicat atât de sus, că am putut să-i văd direct în nări.

Nancy s-a sprijinit de ușă.

— Păi vrei să vii la mine și să stăm sub aspersoare?

— Nu știu. Trebuie să cer voie.

— Bine. Aștept.

Am găsit-o pe mama cu fundul ieșindu-i dintr-un dulap de bucătărie. Își aranja oalele și tigăile.

— Hei, mami, e o fată care vrea să știe dacă mă pot duce la ea să stăm sub aspersoare.

— Dacă vrei, a răspuns mama.

— Am nevoie de costumul de baie.

— Fir-ar, Margaret! Nu știu unde ți-e costumul în toată harababura asta!

M-am întors la ușa de la intrare și i-am zis lui Nancy:

— Nu-mi găsesc costumul de baie.

— Poți să împrumuți unul de-al meu, a spus ea.

— Stai o clipă, am rugat-o.

Am fugit înapoi în bucătărie.

— Hei, mami, zice că poate să-mi împrumute ea unul. E-n regulă?

— Da, e-n regulă, a mormăit mama din dulap.

Apoi a ieșit de-acolo. Și-a suflat părul de pe față.

— Cum ziceai c-o cheamă?

— Ăăă... Wheeler. Nancy Wheeler.

— Bine. Distracție plăcută! mi-a urat mama.

Nancy locuiește șase case mai încolo, tot pe Aleea Morningbird. Casa ei seamănă cu a mea, dar cărămizile sunt vopsite cu alb, iar ușa de la intrare și obloanele sunt roșii.

— Intră, mi-a zis Nancy.

Am urmat-o în hol, apoi am urcat cele patru trepte care duceau spre dormitoare. Primul lucru pe care l-am observat în camera lui Nancy a fost măsuța de toaletă cu oglindă în formă de inimă deasupra. Și totul era foarte ordonat.

Când eram mică, mi-am dorit și eu așa o măsuță de toaletă. Una îmbrăcată într-o husă vaporoasă de organdi. Însă n-am primit niciodată asta, pentru că mamei îi plac lucrurile adaptate nevoilor.

Nancy a deschis sertarul de jos al comodei.

— Când e ziua ta? m-a întrebat.

— În martie, am răspuns.

— Ce bine! O să fim în aceeași clasă. Sunt trei clase a șasea și ne împart în funcție de vârstă. Eu sunt născută în aprilie.

— Păi, nu știu în care clasă o să fiu, dar știu că am orele în sala 18. Săptămâna trecută mi-au trimis multe formulare pe care să le completez și asta scria pe fiecare dintre ele.

— Ți-am zis că o să fim în aceeași clasă. Și eu sunt în sala 18.

Nancy mi-a dat un costum de baie galben.

— E curat, a zis. Mama le spală mereu după fiecare folosire.

— Mulțumesc, am spus luând costumul. Unde să mă schimb?

Nancy s-a uitat împrejur.

— Dar ce-are camera asta?

— Nimic, am răspuns. Nu mă deranjează, dacă nu te deranjează.

— De ce m-ar deranja?

— Nu știu.

Mi-am pus costumul de jos în sus. Știam că o să-mi fie prea mare. Nancy m-a băgat în sperieți, stătea pe pat și se uita la mine. Mi-am lăsat tricoul până în ultima clipă. N-aveam de gând s-o las să vadă că încă nu-mi creșteau sânii. Era treaba mea.

— A, încă ești plată! a râs Nancy.

— Nu chiar, am răspuns prefăcându-mă netulburată. Am oasele mici, atâta tot.

— Mie deja îmi cresc, s-a lăudat ea împingându-și mult pieptul în față. În câțiva ani o să arăt ca fetele alea din *Playboy*.

N-am crezut una ca asta, dar n-am zis nimic. Tata e abonat la *Playboy* și am văzut cum arată fetele de la mijlocul revistei. Nancy părea că mai are mult până să fie ca ele. Aproape la fel de mult ca mine.

— Vrei să-ți strâng eu bretelele? a întrebat ea.

— Bine.

— M-am gândit c-o să fii foarte matură fiindcă vii din New York. Cică orășencele cresc mult mai repede. Ai sărutat vreodată un băiat?

— Sărutat-sărutat? Pe buze? am întrebat.

— Da, a răspuns Nancy nerăbdătoare. Te-ai sărutat?

— Nu chiar, am recunoscut.

Nancy a răsuflat ușurată.

— Nici eu.

Eram cât se poate de bucuroasă. Înainte să mărturisească asta începusem să mă simt ca o copilă subdezvoltată.

— Însă exersez des, a spus Nancy.

— Ce exersezi? am întrebat.

— Sărutul! Nu despre asta vorbeam? *Sărutul!*

— Cum poți să exersezi așa ceva?

— Fii atentă!

Nancy a înhățat perna și a strâns-o în brațe. I-a dat un sărut lung. Când a terminat, a aruncat perna înapoi pe pat.

— E important să experimentezi, ca să fii pregătită când o să vină vremea. Într-o bună zi, o să știu să sărut strașnic. Mai vrei să vezi ceva?

Am rămas pe loc, cu gura pe jumătate deschisă. Nancy s-a așezat la măsuța de toaletă și a deschis un sertar.

— Uite aici, a zis ea.

M-am uitat. Înăuntru erau un milion de sticluțe, borcane și tuburi. În sertarul ăla erau mai multe produse cosmetice decât avea mama.

— Ce faci cu toate astea?

— E un alt experiment al meu. Să văd cum arăt mai bine. Ca să fiu pregătită atunci când o să vină vremea.

A deschis un ruj și s-a dat cu un roz-aprins pe buze.

— Ei, ce părere ai?

— Ăăă… nu știu. E cam țipător, nu?

Nancy s-a studiat în oglinda în formă de inimă. Și-a frecat buzele una de cealaltă.

— Mda, poate că ai dreptate.

Și-a șters rujul cu un șervețel.

— Oricum, m-ar omorî mama dacă aș apărea așa. Abia aștept să fiu într-a opta! Atunci o să am voie să mă dau cu ruj în fiecare zi.

Apoi a scos o perie și s-a apucat să-și perie părul lung și castaniu. I-a făcut o cărare pe mijloc și l-a prins la spate cu o clamă.

— Tu așa-ți porți părul mereu? m-a întrebat.

Mâna mi s-a dus la ceafă. Am pipăit toate agrafele cu care-mi prinsesem părul sus, ca să nu-mi transpire gâtul. Știam că arată îngrozitor.

— Îl las să crească, am răspuns. E în stadiul ăla intermediar. Mama crede că ar trebui totuși să-l port peste urechi. Am urechile un pic clăpăuge.

— Am observat, a spus Nancy.

Am avut impresia că Nancy observă *totul*!

— Ești gata? m-a întrebat.

— Da.

A deschis un dulap din hol și mi-a dat un prosop mov. Am urmat-o pe scări în jos și prin bucătărie, de unde a scos două piersici din frigider și mi-a dat mie una.

— Vrei s-o cunoști pe mama?

— Sigur, am spus mușcând din piersică.

— Are treizeci și opt de ani, dar ne zice că are douăzeci și cinci. Mă prăpădesc de râs! a pufnit Nancy.

Doamna Wheeler stătea pe verandă cu picioarele sub ea și cu o carte în poală. N-am putut să-mi dau seama ce citea. Era bronzată și avea același nas ca Nancy.

— Mami, ea e Margaret Simon, care tocmai s-a mutat mai jos pe stradă.

Doamna Wheeler și-a dat jos ochelarii de soare și mi-a zâmbit.

— Bună ziua, am spus.

— Bună, Margaret. Mă bucur mult să te cunosc. Ești din New York, nu?

— Da.

— Din partea de est sau de vest a orașului?

— Am locuit pe strada 67 Vest. Aproape de Lincoln Center.

— Ce frumos. Tatăl tău încă lucrează în oraș?

— Da.

— Și cu ce se ocupă?

— Cu asigurări.

Zici că eram un computer.

— Ce drăguț. Te rog să-i transmiți mamei tale că de abia aștept s-o cunosc. Lunea se întâlnește echipa de bowling de la noi de pe alee, iar tot a doua după-amiază de joi ne vedem să jucăm bridge și...

— A, mama nu cred că știe să joace bowling și n-ar fi interesată de bridge. Pictează mare parte din zi, i-am explicat.

— Pictează? a întrebat doamna Wheeler.

— Da.

— Ce interesant. Ce pictează?

arthur

— De obicei tablouri cu fructe și legume. Uneori și flori.

Doamna Wheeler a râs.

— A, deci *tablouri*! Am crezut că te referi la pereți! Spune-i mamei tale că anul ăsta stabilim din timp cum ducem copiii cu mașina. Ne-ar face plăcere s-o ajutăm și pe ea... mai ales pentru școala duminicală. Atunci e cel mai aglomerat.

— Eu nu mă duc la școala duminicală.

— Nu?

— Nu.

— *Norocoaso!* a strigat Nancy.

— Nancy, *te rog*! a spus doamna Wheeler.

— Auzi, mami... Margaret a venit aici ca să stăm sub aspersor, nu ca s-o interoghezi tu.

— Fie. Dacă-l vezi pe Evan, să-i spui că vreau să vorbesc cu el.

Nancy m-a prins de mână și m-a tras în curte.

— Îmi pare rău că mama e așa de băgăcioasă.

— Nu mă deranjează. Cine e Evan? am întrebat.

— E frate-meu. E grețos!

— Cum adică e grețos?

— Pentru că are paișpe ani. Toți băieții de paișpe ani sunt grețoși. Sunt interesați doar de două lucruri: poze cu fete dezbrăcate și cărți porcoase!

Nancy părea că știe o grămadă. Din moment ce nu cunoșteam niciun băiat de paisprezece ani, am crezut-o pe cuvânt.

Nancy a dat drumul la robinetul de afară și a ajustat presiunea ca apa să țâșnească încet din aspersor.

— Ia-te după conducător! a strigat alergând prin apă.

Am presupus că Nancy era conducătorul.

A sărit prin perdeaua de apă. M-am luat după ea. A făcut roata. Am încercat, dar nu mi-a ieșit. A sărit prin aer. Am sărit și eu. A stat nemișcată sub perdeaua de apă. Am stat și eu. În clipa aceea, apa a țâșnit cu toată forța. Amândouă ne-am făcut leoarcă, inclusiv pe păr.

— Evan, împuțitule! a țipat Nancy. Te zic!

A fugit în casă și m-a lăsat singură cu doi băieți.

— Tu cine ești? a întrebat Evan.

— Sunt Margaret. Tocmai ce ne-am mutat aici.

— Aha. El e Moose, a zis arătând spre celălalt băiat.

Am dat din cap.

— Hei, a spus Moose. Dacă tocmai v-ați mutat, întreabă-l pe taică-tău dacă nu vrea să-i tund gazonul. Pentru cinci dolari pe săptămână tund și tufele. Care ziceai că e numele tău de familie?

— N-am zis. Dar e Simon.

N-am putut să nu mă gândesc la ce-a zis Nancy – că băieții erau interesați doar de cărți porcoase și de fete dezbrăcate. Mi-am ținut prosopul strâns pe lângă corp, în cazul în care încercau să tragă cu ochiul pe sub costumul de baie.

— *Evan! Vino încoace în clipa asta!* a strigat doamna Wheeler de pe verandă.

— Vin… vin, a bombănit Evan.

După ce Evan a ajuns pe verandă, Moose a zis:

— Nu uita să-l întrebi pe taică-tău. *Moose Freed*. Mă găsește în cartea de telefon.

— N-o să uit, i-am promis.

Moose mesteca un fir de iarbă. Apoi ușa din spatele casei s-a trântit și Nancy a apărut cu ochii roșii și trăgându-și nasul.

— Hei, Nancy, scumpete! Nu știi de glumă? a întrebat-o Moose.

— Taci odată, animalule! a țipat Nancy, apoi s-a întors spre mine. Îmi pare rău că s-au purtat așa chiar în prima ta zi aici. Haide, o să te conduc acasă.

Nancy îmi împachetase hainele într-o bocceluță. Ea era tot în costumul de baie ud. Pe drum, mi-a spus cine locuiește în toate casele dintre noi două.

— În weekendul de Ziua Muncii mergem la mare, mi-a spus. Așa că strigă-mă în prima zi de școală și mergem împreună. Mor de curiozitate să aflu cine o să ne fie profesoară. Domnișoara Phipps, care trebuia să preia clasa noastră, a fugit cu un tip în California în iunie anul trecut. Așa c-o să fie cineva nou.

Când am ajuns la casa mea, i-am zis lui Nancy că dacă așteaptă un pic îi dau înapoi costumul de baie.

— N-am nevoie acum de el. Spune-i mamei tale să-l spele și mi-l poți da înapoi săptămâna viitoare. E vechi.

Mi-a picat prost că mi-a zis asta. Chiar dacă ghicisem că e așa. Adică nici eu nu i-aș împrumuta cel mai bun costum de baie al meu unei străine. Dar nici n-aș recunoaște asta pe față.

— A, auzi, Margaret, în prima zi de școală poartă mocasini, dar fără șosete, a spus Nancy.

— De ce?

— Ca să nu arăți ca un țânc.

— Aha.

— În plus, vreau să faci parte din clubul meu secret și, dacă porți șosete, celelalte fete s-ar putea să nu te accepte.

— Ce fel de club secret? am întrebat.

— Îți zic când începe școala.

— Bine.

— Și ține minte: fără șosete.

— O să țin minte.

La cină am ieșit într-un local cu hamburgeri. I-am spus tatei de Moose Freed.

— Pentru doar cinci dolari îți tunde gazonul și tunde și tufele.

— Nu, mulțumesc, a răspuns tata. De-abia aștept să-l tund eu. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne-am mutat aici. Grădinăritul face bine la suflet.

Mama radia de bucurie. Mă scoteau din minți cu toate chestiile astea „bune pentru suflet". Mă întrebam când au devenit așa mari iubitori de natură!

Mai târziu, când mă pregăteam de culcare, am intrat într-o debara crezând că de fapt e baia. O să mă obișnuiesc vreodată să locuiesc în casa asta? Într-un final, când m-am băgat în pat și am stins lumina, am văzut umbre pe pereți. Am încercat să țin ochii închiși și să nu mă gândesc la ele, dar tot verificam dacă mai sunt acolo. N-am reușit să adorm.

Ești acolo, Doamne? Sunt eu, Margaret. Sunt în noul meu dormitor, dar am același pat. E atât de liniște aici noaptea – nu se compară cu orașul. Văd umbre pe pereți și aud tot felul de scârțâituri ciudate. E înspăimântător, Doamne! Chiar dacă tata zice că toate casele scot zgomote și că umbrele sunt de la copaci. Sper că știe ce vorbește! Azi am cunoscut o fată. O cheamă Nancy. Se aștepta să fiu foarte matură. Cred că a fost dezamăgită. Doamne, nu

crezi că e timpul să încep să cresc? Aș fi foarte bucuroasă dacă te-ai putea ocupa de asta. Mulțumesc.

Părinții mei nu știu că vorbesc cu Dumnezeu. Adică, dacă le-aș zice, ar crede că sunt vreo fanatică religioasă sau ceva asemănător. Așa că țin asta doar pentru mine. Dacă e nevoie, pot să vorbesc cu el și fără să-mi mișc buzele. Mama zice că Dumnezeu e o idee drăguță. Le aparține tuturor.

arthur